65ste Jaargang No. 5309 — DAGBLAD — Dinsdag 6 Januari 1948

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt niet op Zon- en feestdagen. Abonnementsprijs Curaçao en Bonaire ƒ 2.—, Aruba, Suriname en de Bovenwindse Eilanden ƒ 2.50, buitenland ƒ 3.— per maand, bij vooruitbetaling. Advertentieprijs ƒ1.— per cm. kolomlengte.

Uitgave van de Paulus-Drukkerij te Curaçao. Hoofdredacteur Ad. Versnev. Adres voor directie, redactie en administratie: Conscientiesteeg 27. Postbus no. 80, telefoon Directie en Administratie no. 1550, Redactie no. 1858.

Agent voor Aruba, Oranjestad, J. E. Croes, Nassaustraat 376; voor Aruba, San Nicolas, G. D. Hofstee, Bankiers, Hollandsche Bank Unie, N.V., Maduro & Curiel's Bank, beide te Willemstad, Curaçao, Nederlandse Credietbank N.V., bijkantoor te Venray (Nederland).

MacArthur stelt zich beschikbaar voor het presidentschap der U.S.A.

Schuman haalt zijn anti-inflatiewet erdoor

Ab El Krim eist onafhankelijkheid van Noord West Afrika

MAC ARTHUR CANDIDAAT?

Een prominent voorstander van Mac. Arthur, seinde uit Madison in Wisconsin, dat Generaal Douglas Mac Arthur, Opperbevelhebber der geallieerde strijdkrachten in Japan, uitdrukkelijk te kennen heeft gegeven, dat hij een eventuele benoeming door de republikeinen als candidaat voor het presidentschap, zal aanvaarden.

De Staatssecretaris van Wisconsin, Fred Zimmerman, zeide dat Generaal Mac. Arthur in een boodschap heeft verklaard, dat er geen grotere voldoening bestaat dan wanneer je eigen buren vertrouwen in je stellen.

Zimmerman zeide: „Ik ben er zeker van dat Generaal Mac. Arthur iedere taak zal vervullen, welke hem door het publiek wordt opgedragen. Hetzij als president, hetzij in het leger. Wij die de Generaal ondersteunen, zijn ervan overtuigd, dat hij zulks naar behoren zal doen.

Generaal Mac. Arthur, die zijn verkiezingscampagne in Wisconsin zal houden, heeft zijn verklaring afgelegd in een felicitatie boodschap ter gelegenheid van het 100-jarig bestaan van de Staat. Bij de vergadering van gisteren, alwaar de bekendmaking geopenbaard werd, waren aanwezig Fred Zimmerman en Gouverneur Philip F. La Follete, die als kolonel gediend had tijdens de oorlog in de staf van Generaal Mac. Arthur. De benoemingsverkiezingen zullen in April plaatsvinden. La Follette weigerde commentaar te leveren.

ALGEMENE STAKING IN MESSINA.

Uit protest tegen het gevangennemen van 32 communistische demonstranten nabij Barcelona, is er te Messina een algemene staking uitgeroepen. De berichten uit die plaats melden, dat de staking mislukt is, daar het volk niet trouw is gebleven.

STAKING IN MESSINA.

In Rome is een algemene staking uitgeroepen in de Siciliaanse stad Messina. Deze staking, waarbij 100.000 mensen zijn betrokken, is uitgeroepen uit sympathie voor de stakers in Barcelona. Duizenden gingen Zaterdag jl. zonder loon naar huis, daar de staking van 60 duizend bankemployé's nog steeds voortduurt. Deze employé's eisen betere salarissen en meer voorzieningen. De bussen in de straten van Messina rijden niet en een Italiaans nieuwsbureau weet mede te delen, dat er verschillende arbeiders zijn, die nooit meer op hun werk zullen terugkeren. De winkels en de publieke plaatsen zijn open gebleven. De politie-eenheden zijn versterkt.

De algemene staking in Barcelona is uitgeroepen uit protest tegen de gevangenneming van enkele demonstranten, waaronder de plaatselijke leider der arbeiderspartij. Deze arrestaties vonden op Zaterdag jl. plaats en de staking is meteen ingegaan. Ook Padua wordt thans bedreigd met algemene staking, terwijl jongstleden Zondag zeven steden demonstraties hebben beleefd.

DE PARLEMENTAIRE ILLUSIE.

Sprekers op het zesde Italiaanse Nationaal Communistisch Congres, dat te Milaan gehouden wordt, veroordeelden op de tweede dag openlijk de parlementaire illusie en verklaarden, dat er andere dan parlementaire methoden vereist zijn om het communisme van succes te verzekeren. Dit werd practisch door alle sprekers herhaald. Ook hadden zij het over het imperialisme der Verenigde Staten en over de verbinding van het Vaticaan met het land, dat oorlog wenst en over de herleving van het fascisme in Italië.

Emilio Sereni, een lid van het Centrale Comité, zeide de afgevaardigden, dat de parlementaire illusie een rem was op de ontwikkeling van de massabeweging. De historische ondervinding heeft aangetoond, dat op zuiver parlementaire methoden de arbeiders het politieke overwicht van de reactionnaire kapitalistische klassen niet kunnen breken. Het is derhalve noodzakelijk voor de massa ook machtsdaden te stellen. Sereni legde uit, dat dit betekende, dat de arbeiders de omstandigheden in eigen handen moeten nemen.

NOCH HET RUSSISCH VOORSTEL, NOCH HET CHINEES PLAN.

Engeland heeft het voorstel van Rusland verworpen, die gevraagd heeft om een vergadering te houden der vier Ministers van Buitenlandse Zaken, teneinde het vredesverdrag met Japan voor te bereiden. Engeland echter, stelde het feit voorop, dat de commissie der elf landen in het Verre Oosten allereerst een concept moeten opstellen. Een zegsman van het ministerie van Buitenlandse Zaken zeide, dat Engeland noch het Russisch voorstel, noch het Chinees plan zal bevoorrechten.

RONDOM KONITSA.

Berichten uit Athene duiden aan dat de ongeregelde troepen, die Konitsa hebben aangevallen, verdreven zijn ter hoogte van Bouzani brug, ten Westen van de stad. De Griekse troepen hebben de rivier Aoos overgestoken, in een poging om de rebellen te verhinderen in hun opmars naar de Grammos-bergen ten Noordoosten van de stad. De berichtgevers zeggen, dat de rebellen het vuren op de werklieden, die de Bouzani brug aan het herstellen zijn, gestaakt hebben. Er zijn zelfs aanwijzingen, dat de brug in gebruik is genomen. In het gebied van Pilates ten Zuidwesten van de stad Konitsa, hebben de legereenheden contact gemaakt met de rebellen die naar dat gebied oprukken.

EEN GRUWELIJKE VOORSPELLING.

Zondagavond voorspelde een bekend Amerikaans publicist dat indien een deel van het Rode leger Griekenland zou binnendringen, Europa zijn eerste atoombom zal krijgen. Intimidatie of werkelijkheid.

ONLUSTEN IN BAGDAD.

Ongeveer dertig politieagenten en vijf studenten in de rechtswetenschappen werden gewond, toen de studenten een demonstratie hielden tegen de herziening van het Brits alliantieverdrag met Irak. De politie baande een weg naar het college, alwaar de studenten zich verzameld hadden. De agenten schoten in de lucht, als waarschuwingsteken. Vijf politieagenten werden ernstig gewond. De studenten werden, niettegenstaande geboden weerstand, toch finaal uiteengejaagd.

HET 80STE CONGRES BEGINT.

Het tachtigste Noordamerikaanse Congres, dat door de Republikeinen beheerst wordt, hervat heden de arbeid in een atmosfeer van onzekerheid, grotendeels te wijten aan de komende verkiezingen in de Herfst. De buitenlandse hulpverlening, de levenskosten en belastingverlaging staat voorop bij alle quaesties. Scherpe meningsverschillen bestaan er ten aanzien van deze drie quaesties tussen de leiders van het Congres en het bestuur. Beide partijen weten maar al te goed, dat iedere te nemen actie invloed kan oefenen op de verkiezingen, die in November gehouden worden en waarbij de burgerij een president zal kiezen, een volledig Huis van Afgevaardigden en een derde van de Senaat. De verkiezing laat ook zijn invloed gelden op andere quaesties, die in het Congres behandeld moeten worden zoals de militaire paraatheid, het woningtekort, toezicht op, het vragen van rente en de ziekteverzekering. Woensdag a.s. zal Truman persoonlijk in het Congres mededelen wat hij wenst. Vrijdag daarop volgend zal hij een economisch rapport indienen, dat Maandags gevolgd wordt door de begroting.

SCHUMAN WON.

De belastingwetten in Frankrijk werden ondanks het tegenstemmen van de communisten, de afgevaardigden der boeren en van De Gaulle, aangenomen, zij het met een kleine meerderheid. Er waren vijf amendementen, waaraan de regering voortdurend de vertrouwensquaestie koppelde. Volgens Paul Reynaud stemden vele afgevaardigden voor de wet omdat zij niet wensten, dat de regering ten val zou komen.

De belastingmaatregelen hebben vooral betrekking op boeren, zakenlieden en leden van de vrije beroepen zoals dokters, advocaten enz., die alreeds winstbelasting betalen en personen met grote inkomens. Zij allen kunnen echter van de belasting vrij komen als zij voor een gelijk bedrag inschrijven op een bijzondere lening. De voornaamste bedoeling van de wet is de inflatie tegen te gaan en het te vele geld uit de omloop te halen.

REGISTRATIES IN ENGELAND.

Iedereen aan de slag.

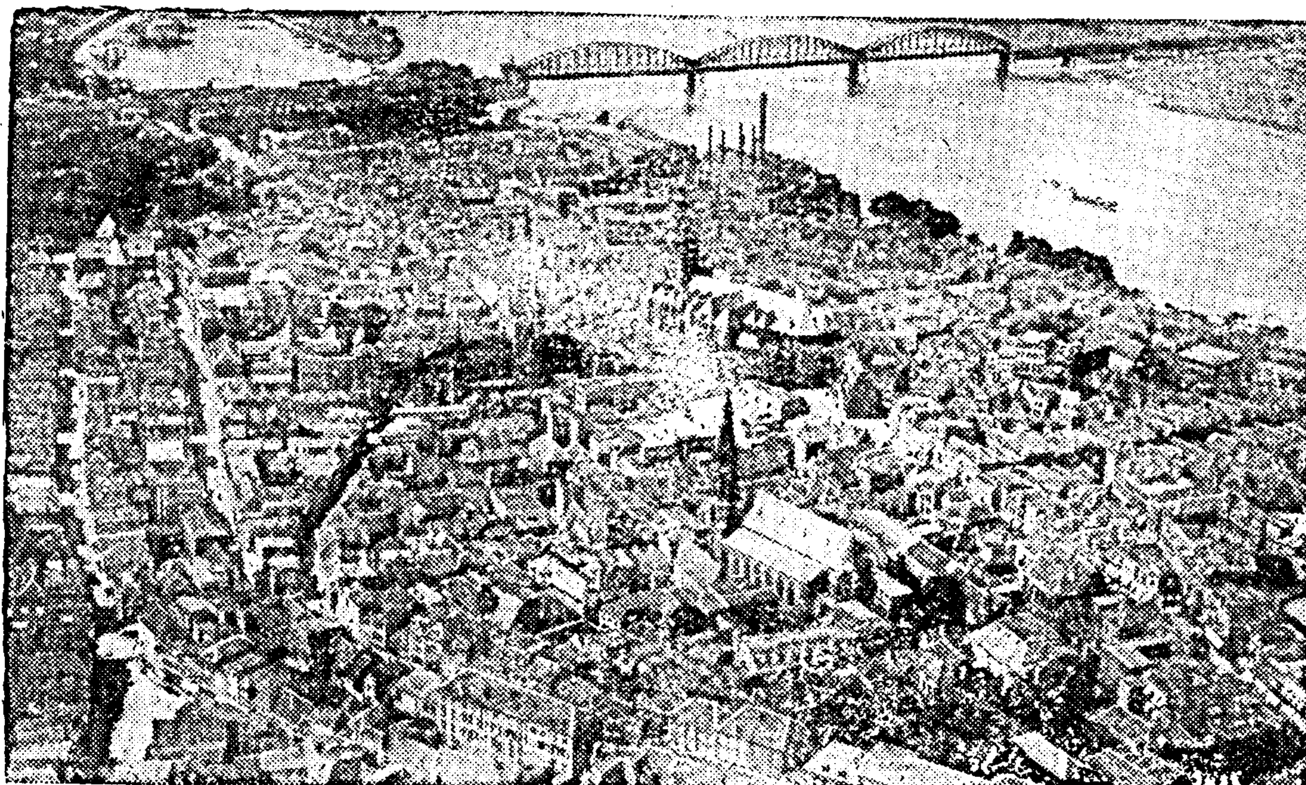
Alle meisjes die werkzaam zijn in bloemenwinkels en dergelijke plaatsen, worden geregistreerd, om in aanmerking te komen door de regering in een of ander onbezette industrie te werk gesteld te worden. Gedurende een week zijn er 20.000 mannen en vrouwen geregistreerd. Zij, die pogen zich te onttrekken aan deze tewerkstelling, zullen gevangenis ondergaan. De registratieorder geldt voor mannen tussen de negentien en vijftig jaar, alsmede voor de vrouwen tussen de negentien en de veertig jaar. Gedurende de volgende week zullen ook de voetballers, boksers, alsmede de dames van de nachtcafé's geregistreerd worden. De derde en de grootste ploeg zal zijn de mannen tussen 18 en 25 jaar, alsmede de vrouwen tussen 18 en 21 jaar, die in het geheel niet werken. Hun registratie zal aanvangen op 19 Januari. Onder deze categorie vallen ook de dichters.

RONDOM MICHAEL.

Uit Bern kwam het bericht, dat de Zwitserse regering verklaard heeft, dat ex-koning Michaël een tijdelijke visa is verleend voor Zwitserland. De regering weet niet of de ex-monarch permanent in Zwitserland wil blijven, doch ook hiertegen zal er geen bezwaar geopperd worden.

STAKING IN HAMBURG.

Honderden dokarbeiders te Hamburg gingen in staking, daar zij hogere lonen eisten. De Unie zeide, dat de staking begonnen is door enkele politieke elementen.

Zo lag voor de fatale datum van 22 Februari 1944 Nijmegen schilderachtig aan de Waal.

het nieuws van vandaag

Schuman heeft zijn belastingwetten er door gekregen, zij het met een kleine meerderheid en hij heeft vooral gewonnen, omdat hij dreigde met aftreden. Het Franse Parlement wilde niet risqueren, dat er weer een nieuwe regering moest komen. Het is anders een eigenaardige wet, die tot stand kwam. Men moet belasting betalen of voor hetzelfde bedrag inschrijven op een regeringslening. De keuze zal wel niet moeilijk zijn, alhoewel regeringsleningen tegenwoordig ook zulke roosskleurige beleggingen niet zijn. Doch in dit geval is er van keuze eigenlijk geen sprake. Een belasting is altijd verloren geld, zij het een noodzakelijk.

Uit de Verenigde Staten komt het bericht, dat generaal MacArthur verklaard heeft het candidaatschap voor president der Verenigde Staten te aanvaarden als de Republikeinen hem daarvoor uit verkiezen. MacArthur staat in groot aanzien bij de Amerikaanse bevolking. Hij wordt beschouwd als een legendarische held en zijn bestuur in Japan prijst men uitermate. Of men hem echter als president wenst, is een andere zaak.

Abel Krim, die jarenlang de Fransen en Spanjaarden bevocht in Noord-Afrika, heeft weder de strijdbijl opgegraven en maakte de oprichting bekend van een comité ter bevrijding van Noord-West-Afrika. Dit comité zou bestaan uit vertegenwoordigers van politieke partijen uit Marokko, Algiers en Tunis. In een verklaring zeide Ab el Krim, dat het probleem van Noord-Afrika nu een beslissende phase ingaat. 25 Millio mensen eisen de onafhankelijkheid van alle Staten in Noord-West-Afrika. De oude krijger sprak de verwachting uit, dat de Fransen en Spanjaarden de rechtmatige verlangens tot onafhankelijkheid recht zullen doen zonder dat er bloed moet vergoten worden. Tot slot gaf hij de verzekering, dat de Arabieren van Noord-West-Afrika niet zullen aarzelen hun rechten te veroveren ten koste van hun leven.

Uit Griekenland komt het bericht, dat de Griekse communistische rebellenregering haar zetel zou gevestigd hebben in het kleine bergdorp Lykorachi, ongeveer 30 kilometers ten Noord-Oosten van Konitsa. In het dorpje werd ook een militair gerechtshof opgericht. Na het beleg van Konitsa blijkt, dat de stad grotendeels verwoest werd. Een merkwaardigheid bij het beleg was o.a. ook, dat de communisten door grote luidsprekers naar de regeringstroepen riepen om hun officieren te doden, aangezien deze zich wentelden in de dollars, terwijl de gewonen manschappen bijkans van honger omkwamen. Niettemin slaagden de communisten er niet in de stad te veroveren.

Recht tot het Hart

Velen kopen in dit leven de hel met zulk een inspanning, dat zij met de helft er van de hemel konden gewinnen.

Oude Driekoningengebruiken

De ster en het brood en het kindeke wiegen

In de Kersttijd kwamen in katholieke tijden de gelovigen tezamen om te luisteren naar het orgelspel en het zingen der kerstliederen.

„In de rijke schat van oude Kerstliederen treffen wij tal van wiegezangen aan, en aan deze omstandigheid moeten wij het toeschrijven, dat men van iemand, die Kerstliederen zong of speelde, zeide: hij is bezig het Kindeke te wiegen. Waar bijgevolg deze laatste uitdrukking voorkomt hebben wij geenszins te denken aan een werktuigelijk wiegen, maar eenvoudig aan zang of orgelspel!"

Zich verplaatsend naar de stal te Bethlehem, stelden de mensen zich het heilig kind nu eens als vrolijk spelend voor, en zongen dan blijde zangen, waarbij zij soms de hulp der engelen inriepen. Meermalen echter beschouwden zij het Christuskind als schreiend over de zonden, schreiend bij het gezicht van het bitter lijden op Golgotha; dan trachten zij met beminnelijke naïveteit en onnavolgbare tederheid het heilig kind te troosten en in slaap te zingen, daarbij de toenmalig gebruikelijke zangwijzen van het wiegelied bezigende. In vele refreinen of leysen hoort men het slaap kindeke slaap.

Komt laet ons gaen bezoeken,
In doecken,
Dat kindeke teere. Des werelds Heere,
Die van ons kudden, Den wolf zal schudden.
Die voor ons in een kribbe leit.
Zoo heeft ons den Engel gezeidt.
De herderkens singen. De lammerkens springen
De hemel en aerde schip jeugt.
Zij zingen Gods glorie en deugt.
Aen de menschen peys en vreugt:
Kindeken slaept, slaept, kindeken slaept, slaept (bis)
Na, na, na kindeken teer,
Sus, sus, sus: Krijt dog niet meer.

Dr. L. G. R. Acquoy, hoogleraar aan de Leidse Universiteit heeft deze oude Kerst- en driekoningenliederen beschreven:

„Wat de Evangeliën aangaande de geboorte des Heren verhaalden en wat de legende daaraan toevoegde, werd neergelegd in zangen, zó eenvoudig en fris, dat latere eeuwen niet meer in staat zouden zijn geweest, iets dergelijks te leveren. Wie deze liederen leest, ziet als met eigen ogen de schamele stal, waar het kindeke wordt geboren, de kribbe, waarin het wordt nedergelegd, de os en de ezel, die zijne leden verwarmen, de herders, die het wiegen en kussen, de drie Koningen, die het met geschenken begroeten."

In de protestantse tijd.

Al kwam de reformatie, geenszins was daarmede het oude gebruik uitgeroeid. Integendeel, dit zuiver Katholiek, zeer mooie en populaire gebruik trachtte men ook in de Protestantse tijd voort te zetten.

De beroemde Jan Pieterszoon Sweelinck, die in de Oude Kerk begraven ligt, speelde als organist der Kerk daar in de Kersttijd liederen en zijn zoon Dirck Sweelinck, die in 1645 bij Vondels „O, Kerstnacht, schoner dan de dagen", de muziek schreef, heeft in 1644 nog gepoogd het Kindeke-wiegen op het orgel der Oude Kerk voort te zetten. Na het eindigen van de avonddienst was Dirck gewoon zijn stadgenoten op orgelmuziek te vergasten. Dirck, die tot de vrienden van Amsterdammers als Vondel en Leonardus Marius behoorde, wilde ook ter gelegenheid van het Kerstfeest van 1644 het Kindeke-wiegen voortzetten en nodigde daartoe Vondel en andere katholieken op vastgestelde uren uit, hem in de Oude Kerk te komen horen. Dit werd bekend. De organist werd aangeklaagd: ds. Otto Badius en Broeder Croon lazen hem de les.

Sedert dien moest het „Kindeke-wiegen" wel worden nagelaten. En al die laatste eeuwen kwam het tenslotte in het vergeetboek, totdat het in het begin van de oorlog hersteld is.

Het rondgaan van de ster.

Bleek het rondgaan met de ster op het platteland nog algemeen in zwaag, dit openbare Driekoningengebruik was in de loop der negentiende eeuw verdwenen.

De ster, die bij deze gelegenheid werd rondgedragen, was beplakt met klatergoud en gekleurd papier. Vóór het midden brandde een koningskaarsje en telkens als de vrouwen een couplet van haar lied hadden gezongen, trokken zij aan een touw, dat aan de as van de ster zat gewikkeld en het bonte geval draaide als een lichtende molen.

Nog vroeger was de ster opgesierd met beweegbare beeldjes: een huisje of toren, beplakt met goudpapier, stelde het paleis van Herodes voor, links daarvan was een groen prieeltje bevestigd, waarin de drie koningen waren verscholen en rechts het stalletje. Trok men nu aan een touwtje, dan keek Herodes uit het venster van zijn paleis, de deur van het stalletje ging open en de drie koningen kwamen uit het prieeltje te voorschijn.

Waren er verder lieden in het gezelschap, die de „conste van rethorijke" verstonden, dan speelden zij wel „een tafelspeelken van twee personagiën" dat natuurlijk heel vrolijk, op zijn zestiende eeuws een „sottelicke boerde" of op zijn zeventiende eeuws „een genoeglijke klucht" moest zijn. Aan elk optreden ging een proloog vooraf, waarin de spreker zijn compliment voor de koning maakte.

Het kaarsje-springen.

Een ander gebruik, dat zich nog voor tot voor kort had gehandhaafd, was het kaarsjesspringen door de kinderen. De kaarsjes, waarover gesprongen werd, hadden drie armen, waarvan de middelste was zwart geverfd, en „het moorken" of „Melekert" (Melchior) heette.

De jeugd vond het kaarsjesspringen prettig, de ouders zagen er geen kwaad in en de kaarsmakers verkochten koningskaarsen als tevoren. Wanneer zij dan door de Onderschout ter verantwoording werden geroepen, zeiden zij dat hun klanten het eisten en dat ze hun, als ze de kaarsjes niet goedschiks gaven, „op een riolante wijze" werden afgeperst. Maar ook deze keur werd spoedig vergeten, de kinderen sprongen weer, als voorheen, over hun kaarsje, tot ook dit gebruik thans geheel vergeten is.

Surinaamse Spiegel

Spiegelaar heeft oude jaar gevierd en heeft zich voorgehouden het nieuwe jaar goed te beginnen. Helaas werd hij in zijn goede voornemens belemmerd, omdat hij te weinig kranten gekregen heeft van de redactie, om met enig fatsoen de titel van deze rubriek „De Surinaamse spiegel" eer aan te doen.

Toch maakt hij een goed begin, want hij kan nu eerst al zijn collega's daar in het verre Suriname, een allerzaligst Nieuwjaar toe wensen. Moge het gegeven zijn om met succes de vaak grillige en gladde paden van de journalistiek te bewandelen, zulks in het belang van de nieuwsbladen in het algemeen en Suriname in het bijzonder.

Nieuwjaarsdag was voor „Suriname" een gedenkwaardige dag. Niet omdat het de eerste dag van het jaar was, maar meer omdat in de kop (vakterm) van dit vooruitstrevend blad naast de datum, jaartal, ook de jaargang veranderd moet worden. En die verandering betekent niets meer of minder dan een 100 jarig bestaan. Wij moeten ons dit goed realiseren, een eeuw lang als maar schrijven en nog eens schrijven. Voorwaar een groots begin en van ons, hartelijke gelukwensen en moge mijn opvolgers eens gewag maken van het tweede eeuwfeest.

Het belangrijkste is wel dat er voorlopig geen arbeiders uit Jamaica naar Suriname zullen trekken. Wel echter willen zij naar Amerika en geen wonder, dit land lokt hen meer aan dan het Surinaams project, waarbij hij even hard zal moeten werken, doch minder zal verdienen.

Dan is er in Paramaribo nogal veel deining ontstaan over een vergadering in „Luxor", moge de in de bladen afgedrukte moties van het Hindostaanse Jeugd Comité het slot zijn van een onverkwikkelijke perspolemiek, die tot niets leidt.

Het blad „De West" moet het oude jaar versluiten met de dood van een medewerker van dit blad, nl. de heer W. Kraan. Hij bereikte de leeftijd van 69 jaar, waarvan hij 55 jaar gewerkt heeft voor Suriname. Tragisch was wel, dat hij van plan was naar Suriname terug te keren.

Ir. A. v. Beukering en J. M. Verhoog zijn nu in Suriname gearriveerd om de aanleg van polders in Nickerie waar reeds lange tijd behoefte gevoeld wordt aan vermeerdering van bouwland.

Eigenaardig is wel, dat er in alle Surinaamse bladen geen gepronunceerde mening verkondigd wordt, inzake de samenstelling van de Nederlandse delegatie en van die van de adviseurs.

Feit evenwel is dat de Surinaamse delegatie uit meer groepen is samengesteld.

MONSEIGNEUR VERRIET 16 JAAR BISSCHOP.

Heden is het 16 jaar geleden, dat Zijne Hoogwaardige Excellentie Mons. Petrus I. Verriet O. P. de bisschopswijding ontving uit handen van Z. H. E. Mgr. Joannes H. G. Jansen, de Aartsbisschop van Utrecht in zijn geboortestad Venray. Het is voor Monseigneur vandaag een dag van vreugde nu Hij mag terugzien op een zegenrijk apostolaat als Herder van de Curaçaose katholieke gemeenschap. Moge het Zijne Hoogwaardige Excellentie gegeven zijn nog vele jaren te arbeiden voor Zijn zo dierbaar Curaçaose volk.

EREMEDAILLE 1947.

De briefkaarten waarop het publiek zijn candidaten voor het eremedaille 1947 kenbaar zal kunnen maken aan de Jury worden vandaag in omloop gebracht.

In alle in Willemstad verschijnende dagbladen zal zulk een kaart gestoken zijn, zodat alle abonné's er één in handen zullen krijgen. Ook in de weekbladen **„La Cruz" en La Union"** zullen op Woensdag en Donderdag deze briefkaarten worden gedistribueerd.

Verder zullen deze briefkaarten verkrijgbaar zijn bij de administratie van de Tipografia Electrica, N.V., aan de Bredestraat, Otrabanda, bij de firma S. E. L. Maduro & Sons, Inc., De Ruyterplein, en aan de loketten van de bioscopen: **West End, Roxy en Rex.** De ingevulde briefkaarten kunnen dan gedeponeerd worden in een speciaal daartoe bestemde houten bus, (ingang) of kunnen worden afgegeven bij de firma Maduro & Sons, Inc. of bij de Tipografia Electrica.

In tegenstelling met wat reeds eerder hieromtrent bekend is gemaakt, zullen deze **briefkaarten** niet ongefrankeerd ter post kunnen worden gedaan, omdat deze regeling met de Posterijen niet kon worden gemaakt en volgens de bestaande bepalingen op Curaçao (nog) niet geoorloofd is.

Eenieder wordt verzocht mede te willen helpen om een en ander een vlot verloop te doen hebben..... De sluiting van dit concours is bepaald op aanstaande **Maandag, 12 Januari 1947, om vijf uur 's middags.**

Het adres van de Jury is: Bredestraat 138 (O).

SCHILDERIJEN-TENTOONSTELLING.

Het Cultuurcentrum zal van Zaterdag 10 t/m Zondag 18 Januari in het teken staan van een interessante schilderijen tentoonstelling van de schilderes Mej. Jenny-Lynn Franklin. De officiële opening is Zaterdag om 5 uur in de namiddag.

DE DOUANE KLAAGT.

Het is niet één, doch het zijn verschillende klachten die ons bereiken van de kant van het Douane-personeel. Deze mensen die gelijk de andere gouvernementsambtenaren reeds lange tijd op een salarisherziening wachten, klagen steen en been. Niet slechts op hun salaris, welke op zo'n lage schaal staat, doch ook op de andere omstandigheden waarin zij hun dienst moeten verrichten. Allereerst klaagt men over het feit dat één enkele man soms, tegelijkertijd **drie schepen** moet bewaken, en de volkomen verantwoordelijkheid hierover draagt. Ten tweede over de voorvallen die zich dikwijls herhalen — voornamelijk op Hato — dat er ambtenaren zijn, die 13 a 14 uren per dag moeten werken. Dit is tegen alle regels in.

Over de uniformen hebben wij reeds eerder gesproken en dit heeft resultaat gehad.

Men heeft thans goede en mooi-uitziende uniformen aangeschaft. Doch de restsalarisherziening, werktijden, teveel verantwoordelijkheid, dit zijn allemaal factoren die het moeilijk maken voor de jongeren om Douane-ambtenaren te worden. Als men gaat informeren naar het werk en men krijgt al deze dingen te horen, dan is het niet te verwonderen, dat de solicitanten weg blijven.

Ook vele ouderen verlaten thans de dienst, daar zij buiten gouvernementen verband veel meer aspecten zien voor hun toekomst en dit is te betreuren.

Inderdaad, het is ten zeerste te betreuren, daar het gouvernement op de eerste plaats moet zorgen, een voorbeeld te zijn voor de particuliere instanties en niet anders om.

Ten tijden van Inspecteur Haayen en Verificateur Dovale, waren er veel meer „consideraties". Men hield rekening met de „ouden in dienst", met de feestdagen bv. eenzelfde ambtenaar kon niet op Kerstdag en Nieuwjaarsdag wacht hebben, doch het werd verdeeld.

Gaarne brengen wij deze klachten der ambtenaren over en hopen dat er indien mogelijk, verandering moge komen.

AGENDA

BIOSCOPEN:

WEST-END: „Talk about a lady" 7 uur; „G'Men vs. Black Dragon" 9 uur.

ROXY: „Dark Passage" 7 uur; „Miss Susie Slagles" 9 uur.

CINELANDIA: „The time of their lives" 8 uur.

THEATER BRION: Trio Concert 8.30 uur.

WIT GELE KRUIS: De dienst van wijkverpleging wordt tot en met 11 Januari as. waargenomen door Zuster Kerkhoven, Habaai tel. 2341.

APOTHEKEN: De avonddiensten tot en met 9 Januari as. worden waargenomen door: Botica Excelsior (Punda), Herenstraat 4, telefoon 2004 en door Botica Emma (Otrabanda) Bredestraat no. 159, telefoon 1636.

CUROM:

Dinsdag: 18.30 Uitzending voor de kleintjes (N.); 18.50 Dinermuziek; 19.20 Uitzending in het Papiament; 19.35 Operaconcert; 20 Nieuws; 20.15 Kamermuziek; 20.45 Pianospel door de Hr. Dougan; 21.30 De wereld schrijft; 21.35 Metropole-programma; 21.55 Het voornaamste nieuws.

Woensdag: 12 Programma-overzicht; 12.05 Lunchmuziek; 12.30 Nieuws; 12.45 15 minuten met Raymona Scott.

Wereldnieuws

TROUW AAN GOD.

Volgens het Zwitserse tijdschrift „Orientierung" heeft maarschalk Tito op een geheime bijeenkomst van de uitvoerende raad van de communistische partij Zuid-Slavië in Zagreb gezegd, dat de Zuidslavische boerstug en verbeten zijn aanhankelijkheid aan God bewaart. De vele moeilijkheden, die zich in Zuid-Slavië voordoen, zijn, volgens Tito, het gevolg van de godsdienstige geest, die de bevolking bezielt.

WAT MEER NAASTELIEFDE.

Op een bijeenkomst van de Katholieke Sociale Liga in Londen heeft kardinaal Griffin heftig geprotesteerd tegen de campagne, welke in Engeland wordt gevoerd tegen het opnemen in de Britse industrie van buitenlandse arbeiders, voornamelijk van ontheemden. De kardinaal verwees naar de sociale beginselen van de Kerk en zei, dat de toepassing er van uitkomst zal brengen voor de huidige sociale en economische moeilijkheden in Engeland.

OFFICIEEL ZOEK.

Het protest, dat het Duitse episcopaat enige tijd geleden bij de geallieerde bestuursraad in Berlijn heeft ingediend tegen de ontvoering van 2.000 jongens en meisjes uit de Russische bezettingszone, is officieel zoek geraakt. Een woordvoerder van de geallieerde bestuursraad heeft meegedeeld, dat de raad officieel niets afweet van het bisschoppelijke schrijven, dat volgens de vicaris-generaal van het bisdom Keulen langs de gebruikelijke weg aan de geallieerde bestuursraad is toegezonden.

ENGELAND EN DE NOORDAMERIKANEN.

„Time" publiceert een lang artikel over Lewis Douglas, de Noordamerikaanse ambassadeur aan het hof van St. James, zoals dat heet. Hij is een man, aldus het blad, met veel tact, die iets begrijpt van Engelands gewonde trots over verloren macht.

Gelukkig zijn er zulke Noordamerikanen. Er zijn vele anderen. Ik reisde van Southampton naar Londen met een vracht passagiers van de Queen Mary, vers uit Amerika aangekomen. Er was een hongerig rygby-team. Het duurde wat lang, voordat zij in de restauratie-wagen werden bediend door een overwerkte kellner. Hun captain meende, dat hij luid moest protesteren.

„Het is ten slotte ons eten, dat jullie in leven houdt," zei de zelfbewuste jongeman.

Er was ook een gezin, dat dit jaar zijn derde reis naar Europa maakte. Druk zat hij zijn ervaringen weg te geven aan de jonge voetballers. „Ik heb die Duitsers gezien. „Hebben ze honger? Zij zien er niet naar uit. Ik ben in Italië geweest en alle winkels zijn vol. In Amsterdam en Parijs zetten ze je een maaltijd voor, waarop een Noordamerikaans restaurant trots zou zijn."

Zo ging het door, een half uur lang, en de conclusie was, dat Europa probeerde de Noordamerikanen bij de neus te nemen.

Het doet daarna goed in een Engels blad te lezen, hoe een Noordamerikaan, die wat beter zijn ogen de kost gegeven heeft, over Engeland denkt. „De discipline is verbazingwekkend", schrijft deze Noordamerikaan in de „Manchester Guardian". Ik begon te begrijpen, waarom dit volk zichzelf kan regeren en waarom het ons lang geleden leerde, dat wij ons zelf moeten regeren. Waar ik ook ging, kreeg ik een beleefd antwoord op mijn vragen. Telkens weer moest ik mij afvragen, waarom de Noordamerikanen niet van dit volk houden".

Een K.L.M.-foto, die niet alleen duidelijk laat zien hoe het hart van Nijmegen gehavend werd, maar ook voor welke problemen de heropbouw zich gesteld ziet. De foto behoeft, wat de oriëntatie betreft, geen nader commentaar. Zij spreekt voor zich zelf.

DE HEER EN MEVROUW

L. E. N. PIETERSZ - CARTER

hebben het genoegen hierbij bekend te maken van de verloving van hunne dochter

JOAN MARIE

met den

HEER FRITS VAN ROMONDT

Curaçao den 3n Jan. 1948.

MEVROUW DE WEDUWE

Henriette van Romondt - Brouwer

heeft het genoegen hierbij bekend te maken de verloving van haar zoon

FRITS

met Mejuffrouw

JOAN MARIE PIETERSZ

Aruba den 3n Jan. 1948.

DE HEER EN MEVROUW

HECTOR C. WALLE -- DA COSTA GOMEZ

geven, na dank aan God, met blijdschap aan hun vrienden kennis, van de geboorte van hun dochter:

MARIE ANTOINETTE ROSEPHINE

St. Elisabeth's Gasthuis 3—1—1948

Verloofd:

ANNELIES ATHMER

EN

J. E. J. ECURY

Aruba. Feest van Driekoningen. 1948.

Geen receptie.

Verloofd

MARIA JOSEFA DIAZ

met

LUCIO RAFAEL WEVER

1, 1—'48

ONS KONINKRIJK

MGR. PESSERS EN PATER BRUNS IN CHINA VERMOORD.

Het provincialaat der Paters Minderbroeders te Weert heeft bericht ontvangen, dat Mgr. Pessers O.F.M., Apostolisch Vicaris van Kiangsjau, en Pater Bruns O.F.M. door communisten vermoord zijn. Een tiental christenen, die de bisschop tegen zijn aanvallers wilden beschermen, werd eveneens gedood.

Mgr. Pessers werd, bij vonnis van een „volksrechtbank", gestenigd en vervolgens onthoofd. Pater Bruns, die sedert April vermist werd, werd eveneens „terechtgesteld" op last van de communistische rechtbank.

Mgr. Pessers, die in 1943 met al zijn medewerkers door de Japanners naar het concentratiekamp in Weichsien gevoerd was keerde eind 1945 met enkele van zijn paters naar Kiangsjau terug. In Juni 1946 was de bezetting van deze missiepost weer volledig. De omstandigheden waren echter uiterst moeilijk. Van het missiegebied was één derde deel door de Chinese communisten bezet en derhalve voor missionering practisch gesloten. De missiegebouwen verkeerden in desolate toestand en waren grondig geplunderd door de Japanners, hun Chinese trawanten en hun opvolgers. Tóch kon Mgr. Pessers nog schrijven: „Wij zijn straatarm, maar hebben goede hoop, mits de communisten hier niet verder zullen doordringen".

Geleidelijk echter rukten de communistische troepen op. Het vicariaat Loeanfoe, waar Mgr. Kramer werkzaam was, moest worden ontruimd en prijsgegeven. Ook Kiangsjau viel in communistische handen. De missionarissen bleven op hun post en de communisten pasten hun gewone tactiek toe: zij kondigden godsdienstvrijheid af, met de bedoeling op deze wijze de christenen te kunnen identificeren. Na korte tijd echter werden zij, tezamen met hun missionarissen, voor „volksrechtbanken" gebracht, onder de beschuldiging, contact te onderhouden met buitenlanders.

Mgr. Pessers, in 1896 in Tilburg geboren, werd in 1923 priester gewijd. In hetzelfde jaar vertrok hij naar de missie van Zuid-Sjansi. Bij de splitsing van het vicariaat Loeanfoe in 1936 werd hij benoemd tot eerste apostolisch prefect van de prefectuur Kiangsjau, waar hij als apostolisch vicaris zou sterven.

Pater Bruns, in 1912 in Amsterdam geboren, ontving in 1937 in Weert de H. Priesterwijding. Na een jaar studie in Rome, vertrok pater Bruns naar de missie van Zuid-Sjansi.

Langs dezen weg betuig ik mijn hartgrondigen dank aan de Moeder van Altijddurende Bijstand.

Een vereerster.

NEDERLANDS GOUD GESTOLEN.

In de Britse hoofdstad is uit een vrachtauto een aantal staven goud gestolen, die een waarde vertegenwoordigen van 1860 pond sterling. Het goud was bestemd voor Nederland en zou per K.L.M.-vliegtuig naar Amsterdam vertrekken.

De vrachtauto, waaruit de staven ontvreemd zijn, is eigendom van de K.L.M. en was op weg naar het vliegveld. De chauffeur liet zijn voertuig even alleen om een kop thee te gaan drinken. Van deze gelegenheid hebben dieven gebruik gemaakt om het hangslot te verbreken en het pakket met goudstaven te stelen; zij namen bovendien een baal wol mee.

Een woordvoerder van de K.L.M. te Londen verklaarde, dat het handelslading betrof en dat de directie het onnodig had geoordeeld bijzondere voorzorgsmaatregelen te treffen, zodat de chauffeur zonder helper op de wagen was.

NAAR OPLOSSING CONFLICT IN INDONESIE?

De minister-president L. Beel heeft tegenover de pers een verklaring afgelegd, waarin hij mededeelde, dat in beginsel overeenstemming was bereikt over vorming van een overkoepelend orgaan, dat de verantwoordelijkheid en gezag van de luitenant-gouverneur zal overnemen. De minister president hoopte op veelvuldig contact met commissie voor goede diensten.

Van zijn voorgenomen bezoek naar Australië heeft hij moeten afzien, daar in Nederland nog veel werk wachtte.

„Het Dagblad" te Batavia meldde nog dat de Nederlandse regering en de vertegenwoordigers van de niet republikeinse gebieden in principe overeenstemming hebben bereikt inzake de vorming van een interim regering, die dan uit negen ministers zal bestaan, waarvan er binnenkort zes zullen worden benoemd. Drie portefeuilles zullen later ter beschikking worden gesteld voor de later toetredende gebieden.

Oncontroleerbare geruchten in Batavia doen de ronde, volgens welke de republiek zich tot de Nederlandse regering gewend, met het verzoek om toe te treden tot deze interim regering.

Zij stelt echter als voorwaarde, dat de republiek minstens vijf zetels toegewezen krijgt. Als candidaten worden genoemd de vice-president Hatta, de voormalige president Sjahrir en Samsoeddin, een der vice premiers.

Het besluit tot een oprichting van een interim regering stelt Djokja voor een zeer gewichtige beslissing. Immers de Djokja politiek was er op gericht de eendrachtige samenwerking tussen de niet-republikeinse gebieden te verstoren en de gebieden te verwijderen. De vorming van een interimregering zou deze plannen ernstig doorkruisen.

Wat zal Djokja nu doen? De deur tot onderhandelen staat op een kier.

INDONESISCHE OPVATTINGEN OVER SAMENWERKING.

De opvattingen van de aanhangers van de Indonesische republiek over samenwerking met de Nederlanders zijn nog al eigenaardig.

Een en ander moge blijken uit de volgende instructie, die aan de hoofden van kampongs werden gezonden. De instructie kenmerkt zicht door een vredelievende toon, en luidt als volgt:

Vermoordt iedereen, die met de Nederlanders samenwerkt, steekt hun huizen en bezittingen in brand en roept de bevolking op tot de strijd.

AMSTERDAMSE BEURS.

Conversielening $98\frac{15}{16}$, Koninklijke $299\frac{1}{4}$, Unilever $288\frac{1}{8}$, Philips 364, AKU $178\frac{1}{4}$, Ned. Scheepv. Unie 173, HVA $276\frac{3}{4}$, Delimy $197\frac{3}{4}$, Amsterdamrubber $158\frac{1}{2}$. De handel was flauw, stemming onregelmatig. Echter wel was er een grote activiteit in claims en aandelen van Koninklijke. De industriëlen waren vast, scheepvaart iets beter, de beleggingsmarkt was kalm.

TERREUR EN INTIMIDATIE VEROORZAAKTEN RIJSTTEKORT.

Rantsoen in Nederlands gebied bedreigd.

— In een uitvoerige nota, die op de „Renville" ter kennis is gebracht van de Commissie van Drie, heeft de Nederlandse delegatie de beschuldigingen, op 26 November door de Republikeinse vice-premier Setiadjit geformuleerd, afgewezen. Er is geen sprake van, dat Nederland pogingen doet om door middel van een economische blokkade de Republiek te worgen, aldus de verklaring. Integendeel, de politiek van terreur en intimidatie van de zijde der Republiek is verantwoordelijk voor het ontbreken van handelsbetrekkingen. De Nederlandse „blokkade" dient slechts om een einde te maken aan de wapensmokkel en de illegale handel in producten, afkomstig van buitenlandse bezittingen, tegen te gaan.

Bij haar verzoek om economische steun, beroept de Republikeinse regering zich uitsluitend op humanitaire overwegingen. De feiten echter kunnen slechts leiden tot de conclusie, dat de Republikeinse regering aan de ene kant tracht met haar verzoek de onderhandelingen te belemmeren en te vertragen en anderzijds er op uit is, haar economische positie te versterken, met de bedoeling eveneens door economische maatregelen tegenstand te bieden aan de pacificerende actie van Nederlandse zijde.

In het Nederlandse antwoord wordt verder vastgesteld, dat het onmogelijk is de Republikeinse gebieden rijst te leveren, daar het rantsoen van 200 gram per dag slechts met moeite gehandhaafd zal kunnen worden. Er wordt op gewezen, dat de Republiek destijds, bij monde van Sjahrir, 700.000 ton rijst heeft aangeboden aan Voor-Indië.

De Nederlandse delegatie zegt hierover: „Aangezien het bekend was, dat er in de Nederlandse gebieden een groot gebrek aan rijst heerste, was dit aanbod in zijn strekking niet alleen gericht tegen de Nederlanders, doch was het tevens zeer nadelig voor geheel Indonesië". Het Nederlandse antwoord voegt hieraan toe, dat het Republikeinse aanbod kennelijk de propagandistische bedoeling had de buitenwereld de indruk te geven, dat er op Republikeins gebied, in het bijzonder op Java, voldoende voedsel aanwezig was, en vestigt er vervolgens de aandacht op, dat enkele maanden later Gani te Malang pessimistische cijfers publiceerde over de oogstopbrengt op Java en Madoera, zulks met propaganda en als motief tot weigering van de voedselverstrekking aan de Nederlandse gebieden.

De verslechtering der voedselpositie na de politionele actie was een gevolg van de vernielingen en de op de bevolking uitgeoefende terreur van Republikeinse zijde. Zo werden na de politionele actie nog 177 rijstpellerijen vernield en werd nieuwe aanplant door terreur belemmerd.

CURAÇAO

EEN MUZIKALE WONDERAVOND IN BRION-THEATER.

Gisterenavond speelde de Concordia band, het Curaçaos Philharmonisch Orkest en de orgelkast — een typisch Curaçaos instrument — voor de sound-mirror van de Curom. De aanwezigen genoten van de muziek in natura en stonden verwonderd over het feit, dat de zwarte koffer in een oogwenk het geluid weergaf.

Niet alleen verwonderd maar ook geinterreseerd vond men zichzelf met het instrument terug uit die rare kast.

Nieuws van Overal

DE KLEINE ALGEMENE VERGADERING BIJEEN.

De eerste zitting van de kleine algemene vergadering van de Uno is begonnen. Rusland en vijf andere naties van het Sovjet-blok hebben de eerste zitting geboycot. De secretaris-generaal Trygve Lie, maakte geen officiële aantekening van de boycot, doch sprak zijn vertrouwen uit over het nieuw lichaam, dat op initiatief van Marshall in het leven is geroepen. Lie heeft zich bij de opening van de eerste zitting uitgelaten over de bewering van Rusland, volgens welke de kleine algemene vergadering afbreuk zou doen aan de Veiligheidsraad. Hij zeide o.a.: „Ik ben ervan overtuigd, dat het interim comité een constructieve bijdrage kan doen voor de doeltreffendheid van de Algemene Assemblee en daardoor versterkt het de kracht van de Uno in zijn geheel.

Na Lie sprak het hoofd van de Noordamerikaanse delegatie, Warren Austin, die het ten zeerste betreurde, dat het Sovjet blok niet aanwezig was. Hij zeide: „Het is onze hoop dat de natie, die momenteel hier niet vertegenwoordigd is, zich spoedig bij ons zal voegen."

Toen de zitting begon waren er buiten de Sovjet zetels om, nog verschillende andere vacante plaatsen. De meeste afwezige delegaten werden echter later verwacht.

Onder de afwezigen waren o.a. Salvador, Ethiopië, Guatemala, Honduras, Irak, Libanon, Paraguay en Yemen. De enige hooggeplaatste Rus, die aanwezig was, was de assistent secretaris-generaal Arkad Sobolev. Sobolov wordt gequalificeerd als een internationale burgerlijke dienaar die belast is met de politieke en veiligheidsaangelegenheden van de Uno.

Luis Padilla Nervo werd gekozen tot voorzitter van de kleine algemene vergadering, welke zal fungeren, totdat de Algemene Vergadering weder in de maand September bijeenkomt. De stemming was geheim, doch het is bekend geworden, dat Nervo 39 van de 41 geldige stemmen verworven heeft. Er waren verder nog twee blanco stembiljetten.

DE EERSTE ONENIGHEID.

Het eerste geschil in de kleine Algemene Vergadering ontstond gisteren reeds, toen José Arce van Argentinië de suggestie deed om de vergadering tot twee Februari te verdagen, opdat de leden tijd krijgen voor het opstellen van voorstellen ten aanzien van de vetoquaestie. Alexis Kyrou van Griekenland was het hiermede eens onder voorbehoud dat de voorzitter een speciale bijeenkomst kan samenroepen vóór twee Februari als dit nodig is. Sir Carl Berendsen van Nieuw Zeeland verzette zich echter heftig tegen deze voorstellen. Hij zeide, dat het een slechte indruk zou maken als de kleine Algemene Vergadering gedurende de tien minuten bijeen zou komen om verdaagd te worden tot over een maand. Hij vroeg om het Argentijnse voorstel te verwerpen en werd hierbij gesteund door Turkije, Peru, Cuba en Australië. Arce sprak toen weder en verklaarde dat Argentinië nu reeds gereed is om de besprekingen over het vetorecht te beginnen. Zijn enige bedoeling tot uitstel was slechts om ook de andere afvaardigingen gelegenheid te geven voorstellen te doen. Austin stelde voor om 15 Maart vast te stellen als de laatste datum, waarop voorstellen ten aanzien van de vetoquaestie kunnen worden ingediend. Gedurende deze tijd, zeide hij, kunnen ook de vijf Grote Mogendheden elkander raadplegen zoals door de Algemene Vergadering werd aangeraden. Hij stelde voor, dat de kleine Algemene Vergadering deze week voort zou gaan met het algemeen debat en het rapport zou bestuderen van het onlangs samengestelde comité voor het opstellen der statuten en dan op vacantie zou gaan. Nadat Austin gesproken had, verdaagde de voorzitter Padilla Nervo de vergadering tot later op de dag.

DE MENIGTE JUICHTE MICHAEL TOE.

Over de honderd correspondenten, persfotografen en het volk, omringden de wagen van ex-koning Michael, toen deze haar moeder Koningin Helen uit de wagen hielp. Michael werd verrast door het gejuich, doch glimlachte niet toen hij naar de wagen schreed. Op het station werd het koninklijk gezelschap begroet door de oom van koning Michael, nl. Prins Nicolas en de zuster van koningin Helen, de Hertogin van Aosta. Er was geen officiële vertegenwoordiger van de Zwitserse regering aanwezig. Het gezelschap reed naar het hotel, waar koning Michael verleden maand met zijn moeder en de prinses van Bourbon Parma gelogeerd had.

RUSLAND MAAKT MISBRUIK?

Franklin Maloney, een republikeins vertegenwoordiger uit Pennsylvania, heeft beweerd dat de Russen, zowel Duitsers als Oostenrijkers, tot arbeid verplichten achter de gebergten van de Oeral. De vertegenwoordiger, die pas teruggekeerd is van een zevenweekse reis door Europa, heeft verklaard zijn gegevens verkregen te hebben van een hooggeplaatst Duitse geestelijke. In een interview zeide Maloney, dat de Russen, zowel mannen als vrouwen transporteerden uit het door hen bezet gebied van Duitsland. De familie van deze ontvoerden horen nooit meer iets van hen.

IS STALIN ZIEK?

De geheimzinnige reis van een specialist in kankerziekten uit Stockholm, die naar Moskou is vertrokken, blijft tot op de dag vandaag mysterieus. Een assistent zeide dat Dr. Ellis Berven een reeks speciale instrumenten met zich had medegenomen, daar hij vermoedde dat dit in Moskou niet te krijgen waren.

Dr. Berven had aan zijn assistent, Dr. Sven Bultberg, gezegd, dat hij door vier Russische collegas getelegrafeerd werd voor een spoed consultatie, en dat hij onmiddellijk moest vertrekken. Berven is verleden Zaterdag vertrokken en heeft verklaard niet te weten wie de patient was. Hij heeft ontzettend veel werk achtergelaten. De inlichtingen die gevraagd werden aan Moskou, bleven onbeantwoord. Er kan geen bericht uit Moskou gegeven worden, zonder dat het de censor is gepasseerd. Men vermoedt dat de patient wel Stalin zal zijn.

BEROEP DER COMMUNISTEN.

Op een congres der zes nationale communistische partijen, heeft de verantwoordelijke secretaris van de Algemene Arbeiders Confederatie, Guiseppe di Vittorio, een beroep gedaan op het gehele proletariaat van Italië om de over het gehele land uitgebreide bankwerkers staking te ondersteunen.

Di Vittorio heeft zeer langzaam gesproken en was zeer dramatisch. Hij waarschuwde de mensen met hoge salarissen om geen enkele illusies te hebben. Hij zeide dat het gehele proletariaat in strijd moest gaan om de bankwerkers te ondersteunen.

KERKDIENSTEN VOOR VICTOR EMMANUEL.

Kardinaal Alessic Ascalesi, Aarts Bisschop van Napels, verrichtte op verzoek van de monarchisten partij van Napels, kerkdiensten in memoriam van Victor Emmanuel. Later op de dag hielden groepen van de monarchistische jeugd parades door de straten, wijl zij Umberto toejuichten.

NIEUWS IN HET KORT.

— Helicopters worden gebruikt om het overstroomde gebied van Waal en IJssel te verkennen.

— De schipbrug over de IJssel staat onder water, zodat de verbinding tussen Oost en West verbroken is.

— De opbrengst van de Nederlandse zomerpostzegels boven de frankeerwaarde bedroeg ƒ 184.325.—

— In vele delen van het Ruhrgebied verwacht men binnenkort voedselstakingen na bekendmaking van de nieuwe weekrantsoenen, die 250 gr. marcaroni bedragen.

EMMASTAD

WACHTDIENSTEN.

C.P.I.M.

Dinsdag.

Telegram Afdeling: tel. 307; na 23 uur W. Moulijn, tel. 255.

Prsoneel Afdeling: W. Lambij, Mauritslaan 15, tel. 330.

Materialen Afdeling: M. Segaar, Julianadorp 3 (NB), tel. 720.

C.S.M.

Rederij: H. B. v. Henegouwen, tel. 246.

Scheepsagentschap: 8 — 23 uur Offic. tel. 458—551; 23 — 8 uur J. H. Allebé, tel. 288.

Dok Afdeling: A. van Hasselt, tel. 468.

SOCIETEIT „ASIENTO".

Bioscoopprogramma: „Singapore". Toegang boven 16 jaar.

Bridge-drive: Vanaf Dinsdagavond 6 Januari as. zullen de wekelijkse bridge-wedstrijden in de grote zaal van de Sociëteit weer worden hervat. Inschrijving op de avond van de wedstrijden á ƒ 1.— per persoon. Introductie toegestaan. Aanvang 8 uur n.m. precies.

ALGEMENE DANKBETUIGING

Langs dezen weg betuigen wij onze hartgrondige dank aan allen die op een of andere wijze hun belangstelling hebben getoond bij het overlijden van onzen geliefden vader zoon en broer.

JUAN PABLO MADURO

Reinaldo Maduro en Zusters
Hermine Maduro
Familie H. Wever-Maduro

Dankbetuiging.

Langs dezen weg zeggen wij onze hartgrondigen dank aan allen, in 't bizonder aan Dr. Slachter, Dr. Engelbrecht, de zusters van 't San Pedro Hospitaal voor de vriendelijke zorgen en behandeling gedurende de ziekte en bij het overlijden van onze zeer beminde echtgenote, dochter, zuster en nicht

NORMA KENSON-HEYER.

Ook onze dank aan de Gezaghebber van Aruba de heren Henry Pietersz en J. P. Welhous Jz. voor de hulp verleend bij 't vervoer van 't stoffelijk overschot van Aruba naar Curaçao.

G. Kenson.
R. Heyer—Sebastiana.
Mario Heyer.
Aura Heyer.
Fam. Graneveld.

Problemen rondom het Saargebied

Sinds de industriële revolutie behoren kolen en ijzererts tot de meest begeerde delfstoffen, waarmede een land door de natuur kan zijn bedeeld.

Beziet men de kaarten van Duitsland en Frankrijk, dan valt vooreerst op, dat de Duitse bodem veel kolen (Roergebied-Saargebied) de Franse bodem daarentegen in ruime mate ijzererts (Lotharingen) bevat, en vervolgens, dat 2 van de genoemde landstreken — Lotharingen en het Saargebied — juist gelegen zijn op het grondgebied van beide staten. In vredestijd levert een dergelijke situatie generlei moeilijkheid op; immers men gaat dan over tot ruil van wederzijdse overschotten van kolen en erts. Gezien echter het feit, dat gedurende de laatste 70 jaren Duitsland en Frankrijk niet minder dan driemaal met elkaar in oorlog zijn geweest, alsmede dat het bezit van een omvangrijke ijzer- en staalindustrie óók van primair belang is voor de bewapeningsindustrie, kan het geen verwondering wekken, dat steeds de overwinnaar zijn hand uitstrekte naar de genoemde delfstoffenrijke grensgebieden. De geschiedenis leert in deze, dat sinds 1870 Elzas-Lotharingen vier maal van nationaliteit is verwisseld, terwijl de economische zeggenschap over het Saargebied gedurende deze periode eveneens enige malen van het ene op het andere land is overgegaan, aldus Economische Voorlichting.

Historische ontwikkeling

Bij de vrede tussen Duitsland en Frankrijk in 1871 werd Elzas-Lotharingen bij Duitsland ingelijfd. De reeds in het Saargebied gevestigde (Duitse) industriëlen zagen nu hun kans en togen naar Lotharingen om zich eveneens in bezit te stellen van de aldaar aanwezige rijke ertsmijnen.

Nieuwe hoogovenbedrijven werden gesticht, waarin de halffabrikaten voor de reeds in het Saargebied bestaande walsbedrijven werden vervaardigd. Zowel in de ertsmijnen als in de hoogovenbedrijven mocht het Franse kapitaal slechts in minderheid deelnemen. Er ontstond een innige economische samenwerking tussen beide gebieden in die zin, dat de treinen, die de Saarkolen naar Lotharingen vervoerden, als retourvracht het door de Duitsers zo zeer gewenste rijke erts meenamen. Ongetwijfeld is deze periode (1870—1914) van grote betekenis geweest voor het Saargebied; steunend op een bloeiende ijzer- en staalindustrie, kon de verdere industrialisatie van dit gebied worden uitgebouwd.

Na 1918, toen Duitsland de eerste wereldoorlog verloren had, werd Elzas-Lotharingen weer Frans, doch tevens kwamen nu ook de kolenmijnen in het Saargebied onder beheer van Frankrijk („Mines domaniales Françaises du bassin de la Sarre").

Economisch bezien bleef de toestand in zoverre ongewijzigd, dat de kolentreinen de Saarkolen in Lotharingen bleven afleveren in ruil voor Lotharings ijzererts.

Frans kapitaal wist zich echter ook een overwegende invloed te verschaffen in de ijzer- en staalindustrie in het Saargebied: namelijk iets meer dan 50% van het totale aandelenkapitaal. Eveneens werd met behulp van Frans kapitaal deze bedrijfstak met nieuwe ondernemingen uitgebreid, zodat per saldo beschouwd, de industriële groei van het Saargebied niet werd onderbroken. Het enige verschil met de periode van vóór 1914 bestond hierin, dat de baten uit het Saargebied nu overwegend in de zakken van de Franse in plaats van die van de Duitse burgers vloeiden. Toen men in Frankrijk begon in te zien, dat de komende volksstemming in het Saargebied (1935!) in het voordeel van Duitsland zou uitvallen, trok het Franse kapitaal zich successievelijk uit het Saargebied terug.

Overeenkomstig de bepalingen van het vredesverdrag van Versailles, was Duitsland verplicht ná de uitslag der volksstemming te haren gunste, de kolenmijnen van Frankrijk terug te kopen in goud. Dit bedrag werd na onderhandeling in 1935 vastgesteld op fr. 900 millioen (goud-franken). Van deze som kreeg Frankrijk fr. 274 millioen in baar geld en de resterende Duitse schuld werd over een periode van vijf jaren verdeeld, te voldoen in leverantie van kolen aan Frankrijk.

In de jaren tussen 1935 tot 1939 werd feitelijk voor het eerst sinds 1871 de nauwe economische samenwerking tussen Saargebied (Duits) en Lotharingen (Frans) onderbroken. Ofschoon nog in 1937 een handelsverdrag tussen Duitsland en Frankrijk werd afgesloten, hetwelk onder meer voorzag in een uitwisseling van een bepaald kwantum Saarcokes tegen Lotharings erts, kan toch als geheel genomen worden gezegd, dat Frankrijk de ertsleveranties aan het Saargebied beperkte. Zoals nog zal worden aangetoond, is dit zeer begrijpelijk, indien men bedenkt, dat het Saargebied in deze jaren een niet onbelangrijke bijdrage leverde in het Duitse bewapeningsproces.

Na de overrompeling van Frankrijk door Duitsland in 1940, bestond één der eerste maatregelen van de Duitsers in het weer inlijven van Lotharingen bij het toenmalige Derde Rijk.

Economische betekenis van het Saargebied.

Als uitgangspunt voor het navolgende is het jaar 1933 gekozen. Bij een oppervlakte van 2.542 km² telt het Saargebied dan 852.000 inwoners, hetgeen, uitgedrukt in verhoudingscijfers ten opzichte van geheel Duitsland, er op neerkomt, dat op 0,4% van het grondgebied 1,3% van de bevolking van Duitsland is gehuisvest. Hieruit blijkt, dat de bevolkingsdichtheid van het Saargebied niet minder dan driemaal zo groot is als die van geheel Duitsland. Leidt deze uitkomst al enigszins tot de conclusie, dat de industrialisatieraad van het Saargebied relatief hoog moet zijn, zo wordt het bewijs hiervoor geleverd door het aandeel van dit gebied in de Duitse economie van 1933.

Dit aandeel kan voor de belangrijkste producten als volgt worden weergegeven (productie van het Saargebied uitgedrukt in percentages van de totale Duitse productie):

Ruwijzer	23,2%
Walsproducten	18,6%
Ruw staal	18,1%
Glas	18,0%
Benzol	12,4%
Teerwinning	10,9%
Kolen	8,8%
Cokes	8,3%
Ammoniak	6,4%
Cement	3,1%
Bier	2,1%

Behalve de ijzer- en staalindustrie is vooral de glasindustrie van het Saargebied van grote betekenis; zo waren er in 1933 vijf belangrijke glasfabrieken met als centrum de stad St. Ingbert. De grondstoffen voor deze bedrijfstak (kiezelzand en kalk) waren vooral afkomstig uit Champagne. Bij het fabricageproces legde men zich voornamelijk toe op de vervaardiging van tafelglaswerk. Ten einde een indruk te geven van de omvang van deze industrie volgen hier de productiecijfers in het jaar 1926:
26 millioen kg. tafelglaswerk
9,1 millioen kg. „Weisshohl- und Pressglas",
4 millioen m² vensterglas.

Eveneens dienen te worden vermeld de steen- en pannenbakkerijen met een capaciteit van circa 90 millioen stuks baksteen en 144 millioen stuks dakpannen per jaar, alsmede de houtverwerkende industrie, welke voornamelijk stoelen en kamer-ameublementen vervaardigde.

Ook de keramische industrie, in welke bedrijfstak vooral de firma Villeroy & Bosch méér dan landelijke betekenis genoot, mocht worden genoemd als één van de vooraanstaande industrieën in het Saargebied. Behalve de industrie, heeft de land- en bosbouw een niet onbelangrijke plaats in de economische structuur. Een groot gedeelte der industrie-arbeiders oefent namelijk de landbouw uit als nevenberoep met het gunstige gevolg, dat bijna het gehele aardappelverbruik, benevens circa 45% van het benodigde graan, uit eigen binnenlandse opbrengsten kan worden gedekt. Ongetwijfeld echter behoren de ijzer- en staalindustrie en de kolenmijnbouw tot de belangrijkste bedrijfstakken van het Saargebied.

De grote omvang van deze beide takken van industrie kan worden geïllustreerd met behulp van de productiecijfers in een reeks van jaren tot aan de tweede wereldoorlog. Deze luiden als volgt (in millioenen tonnen):

	kolen	ruwijzer	ruw staal	walsproducten
1913	13,2	1,4	2,1	1,5
1920	9,4	—	—	—
1930	13,4	2,1	2,2	1,6
1933	11,3	1,6	1,7	1,2
1936	10,6	2,2	2,3	1,8
1938	14,4	2,4	2,6	2,0
1945	3,4	—	—	—
1946	7,4	—	—	—

Uit deze cijfers blijkt, dat de productie vooral gestegen is ná 1935: het tijdperk, waarin zich de herbewapening van Duitsland voltrok.

Van de in het Saargebied gedolven kolen bleef een belangrijke hoeveelheid in het land zelf ten behoeve van de eigen industrie: van de 13,7 millioen ton kolen, welke in 1937 werden voortgebracht, bleef 6,7 millioen ton in het Saargebied, 2,8 millioen ton was bestemd voor de overige delen van Duitsland, 2,2 millioen ton werd uitgevoerd naar Frankrijk, terwijl de rest, naar diverse andere landen werd geëxporteerd.

De kwaliteit van de Saarkolen is echter van dien aard, dat deze voor uitsluitend gebruik in de ijzer- en staalindustrie **niet** geschikt is. De kolen bevatten namelijk een zeer hoog percentage vluchtige bestanddelen en dientengevolge is de cokes zeer poreus en minder geschikt voor het hoogovenbedrijf.

Hoewel men in de jaren vóór de jongste oorlog er in was geslaagd, met behulp van de resultaten van de techniek, het poreuze gehalte van de cokes aanmerkelijk te verlagen, bleef men toch in de ijzer- en staalindustrie in het Saargebied alsook in Lotharingen voor een zeer belangrijk gedeelte op een ander soort kolen aangewezen. Voor dit gedeelte trad het Roergebied als leverancier op. Een analysé van de steenkool- en ertsleveranties tussen de drie gebieden (Lotharingen, Saargebied en Roergebied) gedurende de jaren 1929 tot en met 1938 geeft het volgende beeld:

Erts: gemiddelde jaarlijkse leverantie van Lotharingen aan: Saargebied circa 4 millioen ton, Roergebied circa 1,15 millioen ton.

Kolen: gemiddelde jaarlijkse leverantie aan Lotharingen van: Roergebied circa 5 á 6 millioen ton; Saargebied circa 2,1 millioen ton.

Hieruit is dus te zien, dat de grootste (Franse) ertsleveranties bestemd waren voor het Saargebied en **niet** voor het Roergebied terwijl omgekeerd het Roergebied belangrijk meer kolen naar Lotharingen exporteerde dan het Saargebied.

Ontwikkeling na Mei 1945.

De in het Saargebied aangerichte oorlogsschade was vrij aanzienlijk; de grootste verwoestingen werden aangebracht aan de industrie (vooral ijzer en staal), terwijl de kolenmijnen relatief weinig averij opliepen.

De kolenproductie bedraagt thans circa 39.000 ton/dag (vóór de oorlog rond 43.000 ton/dag); de ruwstaalproductie daarentegen bedroeg volgens Franse opgave in de afgelopen zomer nog slechts 25% van die in 1938, met een arbeidsbezetting in deze branche van ongeveer de helft van dat jaar. De productie van de overige industrieën beweegt zich op circa 70% van het vóóroorlogse peil.

Een deel der huidige productie gaat als tegenwaarde voor het geleverde erts, andere grondstoffen materialen en levensmiddelen naar Frankrijk.

Tot aan de jongste oorlog was een belangrijk gedeelte van de ijzer- en staalproductie bestemd voor de ijzerverwerkende industrie in Zuid-Duitsland en ook thans zijn er tekenen die er op wijzen, dat Zuid-Duitsland als afzetgebied van het Saargebied begint te herleven.

Direct na afloop van de tweede wereldoorlog heeft de Franse regering er geen geheim van gemaakt, dat haar uiteindelijk doel gericht zou zijn op de economische aansluiting van het Saargebied bij Frankrijk.

Op de conferentie van de Grote Vier te Moskou in het begin van 1947 bleek, dat de Westelijke Geallieerden (Verenigde Staten ên Groot-Britannië) in principe geen bezwaar hadden tegen een zodanige aansluiting. Aldaar immers werd een verdelingsschemà voor West-Duitse kolen opgesteld, waarin rekening werd gehouden met een eventuele toekomstige economische aansluiting van het Saargebied bij Frankrijk.

Eveneens werd te Moskou bij monde van Bidault tot uiting gebracht, dat de economie van het Saargebied zo uitstekend aansluit bij die van Elzas-Lotharingen.

In Juni 1947 werd door de Franse autoriteiten een valutaverandering in het Saargebied doorgevoerd. Alle in omloop zijnde Rijksmarken moesten worden ingeleverd en werden vervangen door de „Saarmark". Deze manipulatie werd allerwegen beschouwd als een daadwerkelijke stap in de richting van isolatie van het overige Duitsland, als voorbereiding voor de economische aansluiting bij Frankrijk.

Vele Duitsers zochten namelijk reeds lang naar wegen om hun R.M.-vermogens in veiligheid te stellen. Vooruitlopend op de verwachte aansluiting bij Frankrijk, probeerden deze mensen hun geld in het Saargebied onder te brengen, teneinde het later omgezet te zien in Franse valuta, waarin meer vertrouwen werd gesteld dan in de R.M.

Aan deze transacties werd door de „geldomwisseling" een einde gemaakt.

Tegelijkertijd werd het Saargebied „hermetisch" van de rest van Duitsland afgesloten; Duitsers moesten voortaan een pas en een bijzondere vergunning bezitten om het Saargebied te betreden.

Intussen werd de bevolking van het Saargebied in alle opzichten bevoordeeld ten opzichte van de rest der Franse zone. Grondstoffen en materialen voor de wederopbouw worden vlot door Frankrijk verstrekt en ook de levensmiddelenrantsoenen liggen op een aanzienlijk hoger niveau dan in de overige delen van Duitsland.

De kennelijke bedoeling van de Fransen was, de bevolking welke een sterk Pruisische inslag vertoont, gunstig te stemmen voor de economische aansluiting. De proef op de som werd in October jl. genomen. De bevolking toog ter stembus voor de verkiezing van een „Landdag", doch indirect om haar oordeel uit te spreken over de kwestie al of met economische aansluiting bij Frankrijk. De uitslag van de stemming leverde 82% voorstanders op voor het Franse plan.

Alvorens de definitieve aansluiting kan worden voltooid, zal de munteenheid een tweede keer moeten worden veranderd; ditmaal een overgang van de Saarmark op de Franse frank.

Omstreeks 20 November heeft de Franse „Assemblee Nationale" met grote meerderheid besloten de Saarmarken in te wisselen tegen franken, en wel op basis van 1 Saarmark = 20 Franse franken. De datum, waarop de frank wettig betaalmiddel wordt, zal nog nader worden vastgesteld.

Vermoedelijk zal wel een overgangsperiode worden ingesteld, waarin zowel Frankrijk als de andere landen per clearing-systeem met het Saargebied economische betrekkingen kunnen onderhouden.

Wat betreft een eventuele aansluiting van de Franse zone bij de Brits-Amerikaanse, is het zeker niet onmogelijk, dat Frankrijk hiertoe eerst zal overgaan, nadat het Saargebied economisch aan Frankrijk zal zijn overgedragen.

HET STADSCENTRUM, zoals de ontwerpers, Ir. P. Siebers en Ir. B. Fokkinga, zich dit gedacht hebben. 1) De St. Stevenskerk met 2) daarop sluitende de Grote Markt. 3) De Blauwe steen, waarop uitkomen: de Markt, Burchtstraat, Broerstraat en Grootestraat. 4) De plaats waar het uit te breiden Raadhuis komt aan de Burchtstraat. 5) De gebouwen der Technische Diensten. 6) De Twentse Bank a/d Hertogstraat. 7) Hier is een bioscoop gedacht achter de Eiermarkt. 8) De Klokkenberg. 9) De Grootestraat. 10) Een Cineac aan het nieuwe Centrumplein, geprojecteerd aan de Zeigelbaan en Oude Varkensmarkt. 11) Gebouwen voor Sociale Diensten in de omgeving van Kronenburgpark. 12) Broerstraatskerk. 13) St. Canisiuskerk.

OMGEVING WAALBRUG.

Hier is een mogelijke oplossing aangegeven voor de kruising stadsverkeer — doorgaand verkeer. 1) De Belvédère. De canisiussingel loopt zonder pleinvorming op de oprit van de Waalbrug uit. Het verkeer, dat van het Kelfkensbosch en Mr. Frankenstraat komt, wordt in dit plan over een viaduct geleid (2) waaronder het verlengde van de Canisiussingel ofwel de afrit naar de Waalbrug gaat. Eenzelfde verbinding is gevormd tussen de Batavierenweg, waarvan links het nieuwe verenigingsgebouw geprojecteerd is, en een nieuwe weg, die voor het Hunnerpark heenloopt. 3) Valkhof. 4) Raadhuis. 5) Gebouwen der Technische Diensten. 6) Twentse Bank. 7) Groene balkon. 8) Kelfkensbos ingang Hertogstraat.

Persbeschouwingen over „De Zegenzang van Fatima"

De Jezuïet, Pater P. van der Scheer, van het St. Ignatius-College van Amsterdam, die in Nederland gedurende de oorlogsjaren grote propaganda maakte voor de verspreiding van de verering van Onze Lieve Vrouw van Fátima en zelf een boek schreef over Fátima, heeft in het bekende Amsterdamse weekblad van 19 December jl. een beoordeling gegeven van het laatst verschenen boek over het genade-oord van Maria in Portugal, dat getiteld is: „De Zegezang van Fátima".

Dit nieuwe boek, dat vijftig schitterende foto's bevat, is geschreven door de heer Louis Pierre Schols, die vanaf Maart 1926 in Portugal heeft gewoond en werkzaam was als Kanselier aan ons Gezantschap te Lissabon. Hij schreef in de laatste jaren geregeld artikelen over Fátima voor ons blad. Het zal daarom voor de lezers van „Amigoe di Curaçao" van belang zijn het oordeel van een Jezuïetenpater en Fátima-kenner te vernemen over de pennenvrucht van onze medewerker. Pater P. van der Scheer schrijft aldus:

„Ziehier een schoon boek vol schone foto's, dat ik de lezers van De Linie zou willen aanbevelen. Het is geschreven door Louis Pierre Schols, kanselier onzer Legatie in Lissabon en verrkijgbaar bij Joh. Roosenboom te Heerlen. De schrijver verbleef gedurende de oorlogsjaren in Portugal en zond ons geregeld berichten uit het gezegende land. Heel Nederland en zelfs de koloniën moeten hem dankbaar zijn.

Nu heeft hij al dat werk, verricht in het verborgene, bekroond met een boek, dat hij zelf alleen maar kon schrijven, omdat hij alleen zich in twee landen zo thuis kon gevoelen.

Er staat dan ook zoveel in, dat men er zeker van kan zijn, dat men er hem een verwijt van zal maken. Ik zal mij er wel voor wachten... want erger zou geweest zijn als hij de Zegezang niet had aangeheven.

Op het ogenblik mag men veronderstelien, dat de geschiedenis van Fátima voldoende beken is. Maar wat niet voldoende bekend is, en het vooreerst wel niet zal zijn, is de geschiedenis van de geschiedenis.

De Zegezang is aangeheven door Maria zelf, toen Zij verscheen op die uitgekozen dag in de Cova da Iria, 13 Mei 1917. Wat al gebeurtenissen hangen met die datum samen. En nog steeds gaat dat lied van troost door over de wereld...

Wij hebben in ons vaderland met het Maria-congres te Maastricht kunnen ondervinden tot welke verrassingen Zij in staat is. Maar dat alles is niets, vergeleken met hetgeen er in Portugal heeft plaats gehad, sinds de President van de Republiek op het banket, 14 Mei 1946 aangeboden door de regering aan de Legaat van de Paus Kardinaal Masella heeft toegesproken: „De tegenwoordigheid van Uwe Eminentie bij het hoogtepunt der Herdenkingsfeesten welke het katholieke geloof van de natie viert, bij het derde Eeuwfeest van haar Beschermvrouwe is voor alle Portugezen de grootste eer".

Als u deze woorden niet begrijpt en in u voelt opkomen het **verlangen om iets schoons**, iets groots, te leren kennen, stelt dan alles in het werk om u dit boek aan te schaffen. Voordat het Portugal heette, was de naam van dit land: Terra di Santa Maria. U zult verbazingwekkende dingen lezen naast een paar „onbeduidendheden", Louis Pierre Schols vergeet niets, zelfs niet de bloemenhulde van zijn vaderland".

Hieronder volgen nog enige beoordelingen uit de Nederlandse en Portugese pers:

Pastoor H. Geertman te Enschedé kondigt in „De Stem van Fátima" van 13 October jl. „De Zegezang van Fátima" als volgt aan: ...... „het nieuwste boek over Fátima en ook wel het **mooiste, dat in onze taal is uitgegeven**".

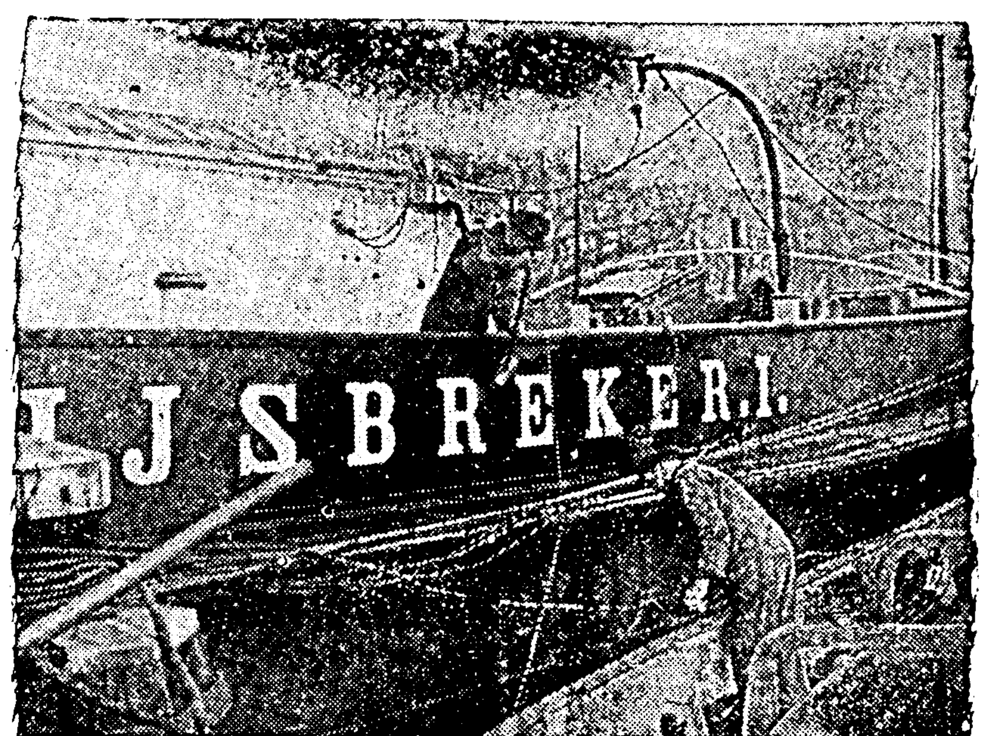
Dr. A. Tavares de Almeida, van het „Secretariaat Nacional da Informaçao, Cultura Popular e Turismo" te Lissabon, schrijft dd. 17 October: ....„Uw boek behoort tot een van de meest interessante boeken, die tot heden over Fátima zijn gepubliceerd."

Pater Marinus van Es, S.V.D. de grote propagandist van Onze Lieve Vrouw van Fátima in ons land tijdens de oorlogsjaren, schreef dd. 20 October jl. uit Montenau (België) het volgende; ....„Men vindt er veel in, wat men elders tevergeefs zal zoeken, het boek heeft voor de geschiedenis van Fátima een blijvende waarde".

Pater H. Jongen, S.M.M., de schrijver van het boek: „O. L. Vrouw van Fátima, Missionaris van God", meldt dd. 21-10-'47 uit Leuven: „Het boek bevat zeer interessante gegevens voor degene, die wat méér willen weten over Fátima dan in andere boeken staat en vult deze prachtig aan".

Wij willen hieraan toevoegen, gezien de goede pers-beoordelingen over „De Zegezang van Fátima", dat wij hopen dat dit boek van onze medewerker ook zijn weg naar Curaçao zal vinden. Het boek is gebonden in een fraaie linnen band en kost ƒ 5.90. De uitgever ervan is de heer Joh. Roosenboom te Heerlen (L)

De Redactie.

ONGEKEND TAFREEL VOOR CURAÇAO.
Een ijsbreker wordt tegen het komende seizoen opgekalefaterd.